

ਪੰਜਾਬੀ ਕਲਾਮ ਸਾਬਿਰ ਅਲੀ ਸਾਬਿਰ

ਇਸ਼ਕ ਮਿਲਿਆ ਈਮਾਨ ਬਦਲੇ

ਇਸ਼ਕ ਮਿਲਿਆ ਈਮਾਨ ਬਦਲੇ,
ਤਾਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਬਦਲੇ।

ਦਰਦ ਤੇਰਾ ਮੁਕਾਬ ਬਦਲੇ,
ਦਿਲ ਨੇ ਕਿੰਨੇ ਮਕਾਨ ਬਦਲੇ।

ਜਿਹੜਾ ਕਹਿੰਦੈ ਜਹਾਨ ਬਦਲੇ,
ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੀ ਉਡਾਨ ਬਦਲੇ।

ਸਾਨੂੰ ਜਾਹਿਦ ਨੇ ਕੀ ਬਦਲਨਾ,
ਜਿਹਦਾ ਹਰ ਕੰਮ ਏ ਦਾਨ ਬਦਲੇ।

ਉਂਝ ਤੇ ਹਰ ਸ਼ੈਅ ਬਦਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ,
ਪਰ ਜੇ ਬੰਦਾ ਜੁਬਾਨ ਬਦਲੇ?

ਮੇਰੀ ਖੂਬੀ ਵੀ ਖਾਮੀਂ ਹੋਈ,
ਉਹਦੀ ਖਾਮੀਂ ਲੁਕਾਣ ਬਦਲੇ।

ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਇਹ ਕੋਈ ਗੱਲ ਤੇ ਨਹੀਂ ਨਾ

ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਇਹ ਕੋਈ ਗੱਲ ਤੇ ਨਹੀਂ ਨਾ
ਚੁੱਪ ਮਸਲੇ ਦਾ ਹੱਲ ਤੇ ਨਹੀਂ ਨਾ

ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਚੋਂ ਨਿਕਲ ਵੀ ਸਕਨਾ ਏਂ
ਦਿਲ ਕੋਈ ਦਲਦਲ ਤੇ ਨਹੀਂ ਨਾ

ਇਸ਼ਕ ਤੋਂ ਮੈਂ ਅਨਜਾਣ ਹੀ ਸਹੀ ਪਰ
ਤੈਨੂੰ ਵੀ ਤੇ ਕੋਈ ਵੱਲ ਤੇ ਨਹੀਂ ਨਾ

ਮੰਨਿਆਂ ਬੰਦੇ ਇੱਕੋ ਜਹੇ ਨਈਂ
ਪਰ ਤੇਰੇ ਗਲ ਟੱਲ ਤੇ ਨਹੀਂ ਨਾ

ਮੈਂ ਕਹਿਨਾਂ ਲਹੂ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਨੇ
ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਏ ਖੱਲ ਤੇ ਨਹੀਂ ਨਾ

ਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਮੈਥੋਂ ਬਾਗ਼ੀ “ਸਾਬਰ”
ਤੂੰ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਵੱਲ ਤੇ ਨਹੀਂ ਨਾ

ਅਲਾਹ ਦੇ ਘਰ ਘੱਲੇ ਦਾਣੇ

ਚੜ੍ਹੀ ਵਿਸਾਖੀ ਵਾਢੇ ਬੈਠੇ, ਪੱਕੀ ਕਣਕ ਵਢੀਚਣ ਲੱਗੀ,
ਤਿੱਖੀ ਧੁੱਪੇ ਭਰੀਆਂ ਬੱਝੀਆਂ, ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਗਵੀਚਣ ਲੱਗੀ।
ਕਹਿਣ ਖੁਦਾ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਘੱਲੇ, ਵਿਚ ਮਸੀਤਾਂ ਦੇ ਮਲਵਾਣੇ,
ਅੱਲਾਹ ਦੇ ਘਰ ਘੱਲੇ ਦਾਣੇ, ਭਾਵੇਂ ਅੱਲਾਹ ਨੇ ਨਈਂ ਖਾਣੇ।
ਅੱਲਾਹ ਦੇ ਘਰ ਘੱਲੇ ਦਾਣੇ...

ਦਾਣੇ ਯਾਂ ਫਿਰ ਪੈਸੇ ਘੱਲੇ, ਜੇ ਵੀ ਜੀਅ ਕਰਦਾ ਏ ਘੱਲੇ,
ਰੱਬ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਹਿੱਸਾ ਪਾਓ, ਜੇ ਵੀ ਪੁੱਜਦਾ ਸਰਦਾ ਏ ਘੱਲੇ।
ਰੱਬ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਹਮਸਾਏ ਦੇ, ਭਾਵੇਂ ਭੁੱਖੇ ਸੈਣ ਨਿਆਣੇ,
ਅੱਲਾਹ ਦੇ ਘਰ ਘੱਲੇ ਦਾਣੇ, ਭਾਵੇਂ ਅੱਲਾਹ ਨੇ ਨਈਂ ਖਾਣੇ।
ਅੱਲਾਹ ਦੇ ਘਰ ਘੱਲੇ ਦਾਣੇ...

ਫਰਸ਼ ਪੁਰਾਣਾ ਪੁੱਟ ਮਸਜਿਦ ਦਾ, ਛੇਤੀ ਕਰੀਏ ਨਵਾਂ ਲਵਾਈਏ,
ਕੰਧਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਸੰਗੋਮਰਮਰ, ਯਾ ਚੀਨੀ ਦੀਆਂ ਟਾਇਲਾਂ ਲਾਈਏ।
ਬੰਦੇ ਪਏ ਕੁੱਲੇ ਨੂੰ ਤਰਸਣ, ਰੱਬ ਪਿਆ ਮਹਿਲੀਂ ਮੈਂਜਾਂ ਮਾਣੇ,
ਅੱਲਾਹ ਦੇ ਘਰ ਘੱਲੇ ਦਾਣੇ, ਭਾਵੇਂ ਅੱਲਾਹ ਨੇ ਨਈਂ ਖਾਣੇ।
ਅੱਲਾਹ ਦੇ ਘਰ ਘੱਲੇ ਦਾਣੇ...

ਚੌਧਰੀ, ਹੱਕ ਮੁਜਾਰੇ ਦਾ ਵੀ, ਮਸਜਿਦ ਦੇ ਵਿਚ ਦੇ ਜਾਏ ਭਾਵੇਂ,
ਮੀਆਂ ਜੀ ਉਹਨੂੰ ਬਹਾ ਦਿੰਦੇ ਨੇ, ਜੰਨਤ ਦੇ ਵਿਚ ਠੰਡੀ ਛਾਵੇਂ।
ਕਣਕ ਤੇ ਸਾਵੀਂ ਜੰਨਤ ਵੇਚੇ, ਵੇਖੇ ਮੁੱਲਾ ਹਾਸੇ ਭਾਣੇ,
ਅੱਲਾਹ ਦੇ ਘਰ ਘੱਲੇ ਦਾਣੇ, ਭਾਵੇਂ ਅੱਲਾਹ ਨੇ ਨਈਂ ਖਾਣੇ।
ਅੱਲਾਹ ਦੇ ਘਰ ਘੱਲੇ ਦਾਣੇ...

ਜਿਸ ਘਰੋਂ ਨਾਂ ਦਾਣੇ ਆਏ, ਉਸ ਘਰ ਅਸੀਂ ਆਪ ਜਾਵਾਂਗੇ,
ਪੰਜ ਸੱਤ ਬੰਦੇ ਕੱਠੇ ਹੋਕੇ, ਉਸ ਦਾ ਬੂਹਾ ਖੜਕਾਵਾਂਗੇ।
ਮੁੱਲਾ ਦੇ ਐਲਾਨ ਤੋਂ ਮੈਂ ਜਹੇ, ਕਈ ਬਹਿ ਗਏ ਹੇ ਨਿੰਮੇਝਾਣੇ,
ਅੱਲਾਹ ਦੇ ਘਰ ਘੱਲੇ ਦਾਣੇ, ਭਾਵੇਂ ਅੱਲਾਹ ਨੇ ਨਈਂ ਖਾਣੇ।
ਅੱਲਾਹ ਦੇ ਘਰ ਘੱਲੇ ਦਾਣੇ...

ਜੁਮਾਂ ਪੜਨ ਸਾਂ ਗਿਆ ਮਸੀਤੇ, ਵਾਜ਼ ਹੋਈ ਮੁੱਲਾ ਫਰਮਾਇਆ,
ਸਾਫੇ ਦੀ ਇਕ ਝੋਲੀ ਲੈਕੇ, ਚੰਦੇ ਦੇ ਲਈ ਬੰਦਾ ਆਇਆ।
ਖਾਲੀ ਖੀਸੇ ਲੱਗਾ ਸਾਬਰ, ਰੱਬ ਦੇ ਘਰ ਨਈਂ ਆਇਆ ਠਾਣੇ,
ਅੱਲਾਹ ਦੇ ਘਰ ਘੱਲੇ ਦਾਣੇ, ਭਾਵੇਂ ਅੱਲਾਹ ਨੇ ਨਈਂ ਖਾਣੇ।
ਅੱਲਾਹ ਦੇ ਘਰ ਘੱਲੇ ਦਾਣੇ...

ਬੁੱਲ੍ਹਿਆ ਮੇਰੀ ਬੁੱਕਲ ਵਿਚੋਂ ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਨਿਕਲੇ ਚੋਰ,
ਆਲ ਦੁਆਲੇ ਮੁੱਲਾ ਕਾਜ਼ੀ ਮੈਂ ਵਿਚਕਾਰ ਖਲੋਤਾ,
ਜ਼ਰਮ ਧਰਮ ਦਾ ਕੈਦੀ ਬਣ ਕੇ ਪੱਬਾ ਭਾਰ ਖਲੋਤਾ,
ਸੱਚ ਦਾ ਵੈਰੀ ਢਿੱਡ ਦਾ ਕੁੱਤਾ ਪਹੋਰੇਦਾਰ ਖਲੋਤਾ,
ਗਲ ਪਿਆ ਢੋਲ ਜੇ ਲਾਹੁਣਾ ਚਾਵਾਂ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਏ ਸ਼ੋਰ,
ਬੁੱਲ੍ਹਿਆ ਮੇਰੀ ਬੁੱਕਲ ਵਿਚੋਂ ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਨਿਕਲੇ ਚੋਰ

5. ਜਿਹੜੇ ਦਿਨ ਦੇ ਰਾਹ ਬਦਲੇ ਨੇ

ਜਿਹੜੇ ਦਿਨ ਦੇ ਰਾਹ ਬਦਲੇ ਨੇ
ਸੱਜਣ ਅੰਨੇਵਾਹ ਬਦਲੇ ਨੇ

ਜਦ ਵੀ ਆਲੀਸ਼ਾਹ ਬਦਲੇ ਨੇ
ਗਲ ਨੀ ਬਦਲੇ, ਫਾਹ ਬਦਲੇ ਨੇ

ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਤੋਂ ਇਹ ਰੀਤ ਏ
ਹੋ ਕੇ ਲੋਕ ਤਬਾਹ ਬਦਲੇ ਨੇ

ਉਹੋ ਤਾਪ ਤੇ ਉਹੋ ਖੰਘਾਂ
ਮੈਸਮ ਕੀ ਸਵਾਹ ਬਦਲੇ ਨੇ

ਕੁਝ ਹੋਕੇ ਕੁਝ ਹਾਵਾਂ ਬਣ ਗਏ
ਮੈਂ "ਸਾਬਿਰ" ਸਾਹ ਬਦਲੇ ਨੇ

ਰੰਗਤ ਮਹਿਕ ਨਫਾਸਤ ਓਹਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਦੀ

ਰੰਗਤ ਮਹਿਕ ਨਫਾਸਤ ਓਹਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ ਦੀ,
ਐਸੀ-ਤੈਸੀ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਆ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ।

ਮੈਂ ਪੱਥਰ ਦੀ ਬੇੜੀ ਲੈ ਕੇ ਟੁਰਿਆਂ ਵਾਂ ,
ਮੈਨੂੰ ਕੀ ਪਰਵਾਹ ਏ ਛੁੱਲਾਂ-ਛੁੱਲਾਂ ਦੀ ।

ਰੱਬ ਦੇ ਨਾਂ ਤੇ ਬੰਦੇ ਮਾਰੀ ਜਾਨਾਂ ਏ ,
ਤੇਰੇ ਪੰਡਤ ਫਾਦਰ ਦੀ ਤੇ ਮੁੱਲਾਂ ਦੀ ।

ਰੱਬਾ ਬੇਸ਼ਕ ਜੱਗ ਦੀ ਹਰ ਇਕ ਸ਼ਹਿ ਦਾ ਮਾਲਕ ਤੂੰ ਏਂ

ਰੱਬਾ ਬੇਸ਼ਕ ਜੱਗ ਦੀ ਹਰ ਇਕ ਸ਼ਹਿ ਦਾ ਮਾਲਕ ਤੂੰ ਏਂ
ਤੇਰੀ ਸ਼ਹਿ ਦਾ ਇਥੇ ਮਾਲਕ ਬਣਦਾ ਜਿਹੜਾ ਕੀ ਏ
ਉਲਟਾ ਕਾਫਰ ਕਹਿੰਦੇ ਜੇ ਮੈਂ ਦੱਸਾਂ ਕਿਹੜਾ ਕੀ ਏ
ਤੂੰ ਕਾਦਰ ਏਂ ਕਰ ਦੇਵੇਂ ਸਾਂਝਾ ਵਿਹੜਾ ਕੀ ਏ
ਮਲਕੀਅਤ ਦੇ ਕਾਹਦੇ ਰੋਲੇ ਜਦ ਹਰ ਸ਼ਹਿ ਦਾ ਮਾਲਕ ਤੂੰ ਏਂ
ਰੱਬਾ ਬੇਸ਼ਕ ਜੱਗ ਦੀ ਹਰ ਇਕ ਸ਼ਹਿ ਦਾ ਮਾਲਕ ਤੂੰ ਏਂ

ਤੇਰੇ ਇਕ ਇਸ਼ਾਰੇ ਤੇ

ਤੇਰੇ ਇਕ ਇਸ਼ਾਰੇ ਤੇ
ਕੋਈ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਾਰੇ ਤੇ?

ਚਾਰੇ ਤੜਪੇ ਲਾਰੇ ਤੇ
ਚੰਨ, ਚਾਨਣੀ, ਤਾਰੇ, ਤੇ

ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਕੇ ਮਰਜੇਗਾ
ਜੇ ਤੂੰ ਵਾਲ ਖਿਲਾਰੇ ਤੇ

ਬੰਦੇ ਦੇ ਵਿਚ ਅੱਲਾ ਏ
ਬੰਦਾ, ਬੰਦਾ ਮਾਰੇ ਤੇ ?

ਚੋਦਾਂ ਤਬਕ ਸੀ ਦਿਲ ਅੰਦਰ
ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਈ ਸਾਰੇ ਤੇ

ਦੁਨੀਆ ਪਾਗਲ ਕਹਿੰਦੀ ਏ
ਸੋਚਾਂ ਦੁਨੀਆ ਬਾਰੇ ਤੇ

ਕਿਸਮਤ ਹਾਰ ਈ ਜਾਂਦੀ ਏ
ਬੰਦਾ ਹਿੰਮਤ ਹਾਰੇ ਤੇ

ਭਾਵੇਂ ਉਹਦੀ ਮੇਰੀ ਦੂਰੀ ਨਈਂ ਹੁੰਦੀ

ਭਾਵੇਂ ਉਹਦੀ ਮੇਰੀ ਦੂਰੀ ਨਈਂ ਹੁੰਦੀ।
ਪਰ ਦੇਹਾਂ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਪੂਰੀ ਨਈਂ ਹੁੰਦੀ।

ਸਭ ਦੇ ਸਾਹਵੇਂ ਨਿਰਣਾ ਕੋਈ ਮਿਲਣਾ ਨਈਂ,
ਕਰਨੀ ਏ ਜੋ ਗੱਲ ਜਰੂਰੀ ਨਈਂ ਹੁੰਦੀ।

ਤੇਰੀ ਮੇਰੀ ਗੱਲ ਏ ਤੇਰੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚ,
ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਏ ਨਾ, ਮਸ਼ਹੂਰੀ ਨਈਂ ਹੁੰਦੀ।

ਆਪਣੀ ਆਪ ਸਿਆਣ ਕਰਾਉਨਾ ਡਰਨਾ ਵਾਂ,
ਹਾਲਾਂ ਸੱਚ ਕੋਈ ਮਗਰੂਰੀ ਨਈਂ ਹੁੰਦੀ।

ਲੋਕੀ

ਲੋਕੀ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਨਈਂ ਵੇਹਦੇ
ਵੇਖਣ ਵੀ ਤੇ ਹਾਲ ਨਈਂ ਵੇਹਦੇ।
ਉਂਝ ਇਹ ਕੋਈ ਜੁਰਮ ਤੇ ਨਈਂ ਨਾਂ,
ਠੀਕ ਏ ਜੀ ਫਿਲਹਾਲ ਨਈਂ ਵੇਹਦੇ।

ਜੇ ਨਹੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਖਲੋਣਾ

ਜੇ ਨਹੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਖਲੋਣਾ
ਤੇ ਨਹੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਖਲੋਣਾ

ਕਾਲੀ ਰਾਤ ਡਰਾਉਂਦੀ ਪਈ ਏ
ਵੇ ਨਹੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਖਲੋਣਾ ?

ਜੇ ਕੂੜਾਂ ਨੂੰ ਖਾਣ ਦਾ ਯੁਧ ਏ
ਦੇਹ ਨਹੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਖਲੋਣਾ

ਕੱਲਰ ਖਾਧੀ ਕੰਧ ਵਰਗਾ ਵਾਂ
ਲੇਅ ਨਹੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਖਲੋਣਾ

ਮੈਂ ਬੁੱਲ੍ਹੇ ਦੇ ਅਲਫ਼ ਦਾ ਪਾਂਧੀ
ਬੇ ਨਹੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਖਲੋਣਾ

ਮਾੜੇ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਬਗ਼ੈਰਾ

ਮਾੜੇ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਬਗ਼ੈਰਾ
ਮੁੱਲਾਂ, ਪੰਡਤ, ਪੀਰ ਬਗ਼ੈਰਾ

ਗੱਲ ਤੇ ਇਕੋ ਨੁਕਤੇ ਦੀ ਏ
ਕੀ ਏ ਵਿਚ ਲਕੀਰ ਬਗ਼ੈਰਾ

ਜੇਕਰ ਮਿਰਜ਼ੇ ਮੈਂ ਜਾਵਣ ਤੇ
ਟੁੱਟ ਜਾਂਦੇ ਨੇ ਤੀਰ ਬਗ਼ੈਰਾ

ਛਾਪਾਂ ਛੱਲੇ ਮੋੜਨ ਲੱਗਾਂ
ਰੱਖ ਲਈ ਏ ਤਸਵੀਰ ਬਗ਼ੈਰਾ

ਗ਼ੈਰਤ ਗ਼ੈਰਤ ਕਰਦੇ ਮਰ ਗਏ
ਕਿੰਨੇ ਖ਼ਾਨ ਸ਼ਮੀਰ ਬਗ਼ੈਰਾ

ਤੇਰੇ ਪਿੱਛੇ ਖਲੀਆਂ ਦਿਸਣ
ਸੋਹਣੀ, ਸੱਸੀ, ਹੀਰ ਬਗ਼ੈਰਾ

ਜੇ ਤੂੰ ਇਸ਼ਕ ਦੇ ਰਾਹ ਪੈਣਾ ਏ
ਸਾਹਿਬਾਂ ? ਫਿਰ ਇਹ ਵੀਰ ਬਗ਼ੈਰਾ

ਉਰਦੂ ਗ਼ਜ਼ਲ ਵੀ ਠੀਕ ਏ 'ਸਾਬਰ'
ਹਾਂ ਓਹ ਗ਼ਾਲਿਬ, ਮੀਰ ਬਗ਼ੈਰਾ

ਬੁੱਲ੍ਹਿਆ ਅੱਜ ਵੀ ਕਾਫਰ ਮੈਨੂੰ ਕਾਫਰ ਆਖਣ ਤੇ?
ਆਹੇ ਆਹੇ ਕਹਿਕੇ ਜੇ ਮੈਂ ਵੀ ਟਾਲ ਗਿਆ,
ਬਲਦਾ ਕਿੰਝ ਰਵੇਗਾ ਜੇ ਤੂੰ ਦੀਵਾ ਬਾਲ ਗਿਆ।
ਜੇ ਭੇਤ ਨਾ ਖੁੱਲਾ ਤੇ ਫਿਰ ਮੇਰਾ ਹਾਲ ਗਿਆ,
ਸੱਚ ਦਾ ਮੱਚ ਮਚਾਵਾਂ ਜਾਂ ਫਿਰ ਅਲਫੇ ਹੋਵਾਂ ਬੇ,
ਬੁੱਲ੍ਹਿਆ ਅੱਜ ਵੀ ਕਾਫਰ ਮੈਨੂੰ ਕਾਫਰ ਆਖਣ ਤੇ?

ਚੁੱਪ ਚੜ੍ਹਾਂ

ਜਿਓਂਦਾ ਨਹੀਂ ਉਹ ਜਿਹੜਾ ਚੁੱਪ ਏ
ਵੇਖੇ ਕਿਹੜਾ ਕਿਹੜਾ ਚੁੱਪ ਏ

ਬੇਲ ਚੰਦਰੀਏ ਜੀਭੇ ਬੇਲ
ਪਿੱਛੇ ਸਾਰਾ ਵਿਹੜਾ ਚੁੱਪ ਏ

ਫਿਰ ਅੱਜ ਕਾਗ ਬਨੇਰੇ ਬੈਠਾ
ਹੋਣੈ ਹਿਜਰ ਸੁਨੇਹੜਾ, ਚੁੱਪ ਏ

ਗੱਲ ਮੈਂ ਕੁਝ ਕੁਝ ਸਮਝ ਗਿਆ ਵਾਂ
ਠੀਕ ਏ, ਛੱਡੋ ਖਹਿੜਾ, ਚੁੱਪ ਏ

ਏਥੇ ਸਾਰੇ 'ਸਾਬਰ' ਤੇ ਨਹੀਂ
ਜਿਹਦਾ ਰਿੜਦੈ ਰੋੜ੍ਹਾ, ਚੁੱਪ ਏ

ਰੱਬਾ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਬਿਨਾਂ ਜੇ ਪੱਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਿਲਦਾ

ਰੱਬਾ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਬਿਨਾਂ ਜੇ ਪੱਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਿਲਦਾ
ਕੀ ਸਮਝਾਂ ਹਰ ਮਾੜੇ ਤੇ ਤਗੜੇ ਪਿੱਛੇ ਤੂੰ ਏਂ
ਲੱਗਦੇ ਪਏ ਨੇ ਜਿਹੜੇ ਸਾਨੂੰ ਰਗੜੇ ਪਿੱਛੇ ਤੂੰ ਏਂ
ਮਸਜਦ ਮੰਦਰ ਤੇ ਗਿਰਜੇ ਦੇ ਝਗੜੇ ਪਿੱਛੇ ਤੂੰ ਏਂ
ਇੰਨੇ ਖੂਨ ਖਰਾਬੇ ਦੇ ਵਿਚ ਤੈਨੂੰ ਕੀ ਏ ਮਿਲਦਾ
ਰੱਬਾ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਬਿਨਾਂ ਜੇ ਪੱਤਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਿਲਦਾ

ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਪਿਆਰ ਦਾ ਦੂਜਾ ਨਾਂ ਏ

ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਪਿਆਰ ਦਾ ਦੂਜਾ ਨਾਂ ਏ
ਇਕ ਮੁਟਿਆਰ ਦਾ ਦੂਜਾ ਨਾਂ ਏ

ਚੰਨ ਦਾ ਨਾਂ ਬਦਲਾਓ ਇਹ ਤੇ
ਮੇਰੇ ਯਾਰ ਦਾ ਦੂਜਾ ਨਾਂ ਏ

ਰੱਬਾ ਮੈਥੇ ਜਾਨ ਨਾਂ ਮੰਗੀਂ
ਇਹ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਦੂਜਾ ਨਾਂ ਏ

ਕੁਝ ਤੇ ਬੋਲ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਸਮਝਾਂ
ਚੁਪ ਇਕਰਾਰ ਦਾ ਦੂਜਾ ਨਾਂ ਏ

ਵੇਖ ਕੇ ਨਿੰਮਾਂ ਨਿੰਮਾਂ ਹੱਸਣਾ
ਇਹ ਇਜ਼ਹਾਰ ਦਾ ਦੂਜਾ ਨਾਂ ਏ

ਮੈਂ ਨਈਂ ਹੁੰਦਾ ਅੱਗੇ ਅੱਗੇ

ਮੈਂ ਨਈਂ ਹੁੰਦਾ ਅੱਗੇ ਅੱਗੇ
ਹੈ ਕੋਈ ਜੇ ਲੱਗੇ ਅੱਗੇ

ਵੇਖੇ ਵੱਢੀ ਵਾਹੀ ਵੇਖੇ
ਬੰਦਾ ਪਿੱਛੇ ਢੱਗੇ ਅੱਗੇ

ਮੁੜ ਜਾ ਮੁੜ ਜਾ ਮੁੜ ਜਾ ਮੁੜ ਜਾ,
ਇਸ਼ਕ ਖੜਾ ਈ ਪੱਗੇ ਅੱਗੇ

ਫਿਰ ਹੁਣ ਰੱਤੇ ਹੋਟ ਵਿਖਾਵੇਂ
ਕੀ ਛੱਡਿਆ ਈ ਅੱਗੇ ਅੱਗੇ

ਮੰਨਿਆਂ ਗੱਲ ਈ ਹੱਲ ਏ ਯਾਰੇ
ਪਰ ਜੇ ਹੋਵਣ ਜੱਗੇ ਅੱਗੇ

ਸਾਬਰ ਬੁੱਲ੍ਹੇ ਅਲਫ਼ ਪੜ੍ਹਾਇਆ
ਅਲਫ਼ੋਂ ਅੱਗੇ ਅੱਗੇ ਅੱਗੇ

ਹਾਲੀ ਤੀਕ ਨਈਂ ਭੁੱਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ

ਹਾਲੀ ਤੀਕ ਨਈਂ ਭੁੱਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ,
ਲੰਮੀ ਚੁੱਪ ਤੇ, ਖੁੱਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ।

ਤੋਬਾ, ਤੋਬਾ, ਤੋਬਾ, ਤੋਬਾ,
ਜੇਬਨ, ਜੁਲਫਾਂ, ਬੁੱਲੀਆਂ, ਅੱਖਾਂ।

ਅੰਬਰ ਧਰਤੀ ਵੱਟੇ ਪਾਏ,
ਪਰ ਨਾ ਮੈਥੋਂ ਭੁੱਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ।

ਮੈਂ ਦੁੱਖਾਂ ਦੇ ਸਾਗਰ ਪੀਤੇ,
ਹੁਣ ਜੇ ਮੇਰੀਆਂ ਭੁੱਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ।

ਜੱਗ ਤੇ 'ਸਾਬਿਰ' ਬਣ ਕੇ ਰਹੀਏ,
ਰੱਖੀਏ ਖੁੱਲੀਆਂ-ਭੁੱਲੀਆਂ ਅੱਖਾਂ।

ਵਿਖਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਵਾਂ

ਵਿਖਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਵਾਂ
ਕਮਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਵਾਂ

ਹਵਾ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਏ
ਉਡਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਵਾਂ

ਮੈਂ ਜ਼ਾਲਿਮ ਹੋਵਨਾਂ ਏ
ਸਤਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਵਾਂ

ਕਿਸੇ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਆਂ
ਬਚਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਵਾਂ

ਮੈਂ 'ਸਾਬਿਰ' ਤੇ ਨਈਂ ਸਾਂ
ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਵਾਂ

ਬੁੱਲ੍ਹਿਆ ਆ ਤੇ ਰਲ ਕੇ ਮੈਂ ਬੇਕੈਦ ਦਾ ਨਾਰਾ ਲਾਈਏ,
ਕਿਉਂ ਗੰਗਾ ਵਿੱਚ ਗੋਤੇ ਖਾਈਏ ਕਿਉਂ ਕਰ ਜਾਈਏ ਮੱਕੇ,
ਮੇਨ ਮੁਨਾ ਕੇ ਫਿਰੀਏ ਕਾਹਨੂੰ ਰੱਖੀਏ ਪੰਜੇ ਕੱਕੇ,
ਕਾਫਰ ਕਹੀਏ ਕੁੱਲ ਦੀ ਗਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਜਿਹੜਾ ਡੱਕੇ,
ਖੂਹ ਦੇ ਡੱਡੂ ਵਰਗਾ ਜੀਵਨ ਕਿਉਂ ਕਰ ਹੋਰ ਹੰਢਾਈਏ,
ਬੁੱਲ੍ਹਿਆ ਆ ਤੇ ਰਲ ਕੇ ਮੈਂ ਬੇਕੈਦ ਦਾ ਨਾਰਾ ਲਾਈਏ।

ਜਦ ਵੀ ਅੱਖ ਦਾ ਵਿਹੜਾ ਸੁੱਕਾ ਹੁੰਦਾ ਏ

ਜਦ ਵੀ ਅੱਖ ਦਾ ਵਿਹੜਾ ਸੁੱਕਾ ਹੁੰਦਾ ਏ,
ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਸੁਪਨਾ ਢੁੱਕਾ ਹੁੰਦਾ ਏ।

ਤੇਰਾ ਤੁੱਕਾ ਲੱਗਾ ਏ ਤੇ ਲਾਈ ਰੱਖ,
ਯਾਦ ਰਵੇ ਪਰ ਤੁੱਕਾ ਤੁੱਕਾ ਹੁੰਦਾ ਏ।

ਅੱਖੇ ਵੇਲੇ ਹਰ ਚਿਹਰਾ ਏ ਦਿਸ ਪੈਂਦਾ,
ਜਿਹੜਾ ਜਿੰਨਾ ਸੱਕਾ ਸੁੱਕਾ ਹੁੰਦਾ ਏ।

'ਸਾਬਿਰ' ਬਣ ਕੇ ਇੰਝ ਹਿਆਤੀ ਭੋਗ ਰਿਆਂ,
ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਜੁਰਮਾਨਾ ਠੁੱਕਾ ਹੁੰਦਾ ਏ।

ਰਾਜ਼ੀ ਨਾਵਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਏ

ਰਾਜ਼ੀ ਨਾਵਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਏ,
ਜੇ ਉਹ ਸਾਵਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਏ।

ਧੁੱਪ ਦੇ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਨਾਲ?
ਹਾਂ ! ਪਰਛਾਵਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਏ।

ਮੇਰੇ ਵਰਗੇ ਮੁੱਕ ਨਈਂ ਸਕਦੇ,
ਟਾਵਾਂ ਟਾਵਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਏ।

ਅੱਜ ਮੇਰੇ ਤੇ ਖੁਸ਼ ਲਗਦਾ ਏ,
ਹੱਥ ਤੇ ਲਾਵਾਂ, ਹੋ ਸਕਦਾ ਏ?

ਕੁੱਤੇ ਬਨਾਮ ਬੰਦੇ

ਇੱਕ ਦੇ ਮਗਰ ਸੀ ਚੋਖੇ ਲਗੇ
ਜਾਨ ਬਚਾਵਣ ਦੇ ਲਈ ਭੱਜਾ
ਵਾਹਵਾ ਭੱਜਾ, ਚੋਖਾ ਭੱਜਾ।
ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਪਿੱਛਾ ਨਾ ਛੱਡਿਆ,
ਆਖਰ ਉਸਨੇ ਬੇਬਸ ਹੋਕੇ,
ਲੱਤਾਂ ਦੇ ਵਿੱਚ ਪੁੰਛਲ ਲੈਕੇ,
ਮਾੜੇ ਹੋਣ ਦਾ ਤਰਲਾ ਪਾਇਆ,
ਸਾਰੇ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡਕੇ ਤੁਰ ਗਏ।
ਪਰ ਜੇ ਉਥੇ ਕੁੱਤਿਆ ਦੀ ਥਾਂ,
ਬੰਦੇ ਹੁੰਦੇ ਫੇਰ ਕੀ ਹੁੰਦਾ?

ਤੇ ਅੱਖਰ ਸਾਥ ਨਈਂ ਦੋਂਦੇ

ਮੈਂ ਜੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਵਾਂ
ਜੇ ਉਹ ਸਭ ਲੀਕਣਾ ਚਾਹਵਾਂ
ਤੇ ਅੱਖਰ ਸਾਥ ਨਈਂ ਦੋਂਦੇ

ਜਿਵੇਂ ਡਾਢ੍ਹੇ ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਤੇ
ਅਕਸਰ ਚੱਲਦੀਆਂ ਸਾਹਵਾਂ
ਤੇ ਅੱਖਰ ਸਾਥ ਨਈਂ ਦੋਂਦੇ

ਪੰਜੀਰੀ ਤਾਰਿਆਂ ਦੀ
ਜੇ ਬਣਾਕੇ ਖਾਵਣਾ ਚਾਹਨਾਂ
ਤੇ ਇਹਦਾ ਮੁੱਲ ਪਾਵਾਂਗਾ
ਮੈਂ ਦੱਸ ਦੇਵਾਂਗਾ ਸੂਰਜ ਨੂੰ
ਕਿਵੇਂ ਬਰਫੀਲੀਆਂ ਰਾਹਵਾਂ ਤੇ
ਅੱਖਰ ਸਾਥ ਨਈਂ ਦੋਂਦੇ

ਮੇਰੀ ਜੇ ਅੱਖ ਦੇ ਛਾਲੇ ਸੀ
ਰੇ ਰੇ ਚੰਡੀਆਂ ਬਣ ਗਏ
ਕਿ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਈਂ ਕਰਦਾ
ਚਿਖਾ ਹੁਣ ਚੁੱਪ ਦੀ ਬਲਦੀ ਚ
ਆਪਣੀ ਜੀਭ ਵੀ ਡਾਹਵਾਂ
ਤੇ ਅੱਖਰ ਸਾਥ ਨਈਂ ਦੋਂਦੇ

ਓਹਦੇ ਨੈਣਾਂ ਦੇ ਇਸ਼ਾਰਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖੇਡਦੇ

ਓਹਦੇ ਨੈਣਾਂ ਦੇ ਇਸ਼ਾਰਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖੇਡਦੇ,
ਅਸੀਂ ਰਏਆਂ ਸਦਾ ਤਾਰਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖੇਡਦੇ।

ਖੇਰੇ ਨਾ ਈ ਜਵਾਨੀ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਲਗਦਾ,
ਜੇ ਨਾ ਚੰਨ ਦਿਆਂ ਲਾਰਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖੇਡਦੇ।

ਕਦੀ ਕਦੀ ਅਸੀਂ ਸਾਹ ਵੀ ਲੈਣਾ ਭੁਲ ਜਾਨੇ ਆਂ,
ਓਹਦੇ ਰੂਪ ਦੇ ਨਜ਼ਾਰਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖੇਡਦੇ।

ਹੁਣ ਕੰਢੇ ਤੇ ਖਲੋਤਿਆਂ ਤੇ ਕਾਹਦਾ ਸ਼ਿਕਵਾ,
ਅਸੀਂ ਡੁੱਬੇ ਆਂ ਸਹਾਰਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖੇਡਦੇ।

ਜੀਅ ਕਰਦਾ ਸੀ ਹਾਰ ਦਾ ਸਵਾਦ ਚੱਖੀਏ,
ਤਾਈਓਂ ਹਾਰ ਗਏ ਆਂ ਹਾਰਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖੇਡਦੇ।

ਹੱਥ ਬਾਲਾਂ ਦੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਸੋਹਣੇ ਲਗਦੇ,
ਘੁੰਗੂ ਘੋੜਿਆਂ ਗੁਬਾਰਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖੇਡਦੇ।

ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਨਿਆਂ ਦੇ ਯਾਰ

ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਨਿਆਂ ਦੇ ਯਾਰ
ਵੇਲਾ ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਦੇ ਯਾਰ

ਹੰਸਾਂ ਦਾ ਕੀ ਦੁੱਧ ਚੇਣਾ ਜੇ
ਕਾਂ ਵੀ ਆਖਿਰ ਕਾਂ ਦੇ ਯਾਰ

ਦਿਲ ਅੱਖਾਂ ਦੀ ਮੰਨ ਬੈਠਾ ਏ
ਸਾਡੇ ਵੱਲੋਂ ਹਾਂ ਦੇ ਯਾਰ

ਤੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕੀ ਹੁੰਦੀ ਏ
ਥਾਂ ਤੇ ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਦੇ ਯਾਰ

ਗ਼ੈਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਪਾਬੰਦੀ ਏ
ਇਹ ਜੁਰਮਾਂ ਦੀ ਮਾਂ ਦੇ ਯਾਰ

ਤੂੰ ਅੰਗੂਰ ਦਾ ਭਾਂਡਾ ਪਾ ਲੈ
ਕਿੱਕਰ ਆਪਣੀ ਥਾਂ ਦੇ ਯਾਰ

ਨਈਂ ਦਾ ਲਫਜ਼ ਮਿਟਾ ਦੇਣਾ ਸੀ
ਇਹ ਹੋਵਣ ਦੀ ਹਾਂ ਦੇ ਯਾਰ

ਕਿਹੜਾ ਕਾਫ਼ਿਰ 'ਸਾਬਿਰ' ਏ
ਨਾਂ ਤੇ ਐਵੇਂ ਨਾਂ ਦੇ ਯਾਰ

ਤੇਰੇ

ਕੋਈ ਗਲ ਕਰਾਂ ਤੇ,
ਫੱਟ ਬੋਲ ਪੈਂਦੇ ਨੇ,
ਇਹ ਕਿਥੇ ਲਿਖਿਆ?

ਲਿਖੀਆਂ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਨੇ,
ਮੈਂ ਲਿੱਖ ਦਿੰਨਾ ਵਾਂ ਤੇ,
ਫੇਰ ਵੀ ਨਈਂ ਮੰਨਦੇ?
ਇਹ ਜੋ ਤੂੰ ਲਿਖਿਆ ਏ?
ਇਹ ਕਿਥੇ ਲਿਖਿਆ?

ਜਿਹੜੀ ਗਲ ਹੋਈ ਨਈਂ,
ਉਹ ਗਲ ਕਰੇ ਨਾ,
ਜੇ ਕਿਤੇ ਲਿਖਿਆ ਨਈਂ,
ਉਹ ਕੋਈ ਲਿਖੇ ਨਾ,
ਇਹ ਕਿਥੇ ਲਿਖਿਆ?

ਇਸ ਹੱਥ ਤੋਂ ਉਸ ਗਲ ਦੇ ਪੈਂਡੇ

ਇਸ ਹੱਥ ਤੋਂ ਉਸ ਗਲ ਦੇ ਪੈਂਡੇ,
ਸੋਹਣੀ ਲਈ ਨੇ ਥਲ ਦੇ ਪੈਂਡੇ।

ਮੈਂ ਚਾਹਨਾਂ ਸਾਂ ਟਲ ਦੇ ਪੈਂਡੇ,
ਭੱਜ ਭੱਜ ਪਏ ਨੇ ਰਲ ਦੇ ਪੈਂਡੇ।

ਮੰਜਲ ਕੋਈ ਦੂਰ ਤੇ ਨਈਂ ਸੀ,
ਜੇ ਨਾ ਮੈਨੂੰ ਛਲ ਦੇ ਪੈਂਡੇ।

ਹੈਕੇ ਭਰ ਭਰ ਬਰਫਾਂ ਹੋ ਗਏ,
ਕਿੰਨੇ ਸੜਦੇ ਬਲਦੇ ਪੈਂਡੇ।

ਮੇਰੀ ਲਾਹਨਤ ਤੇ ਸੁੱਤੇ ਉੱਠੇ,
ਅੱਖਾਂ ਮਲਦੇ ਮਲਦੇ ਪੈਂਡੇ।

ਸਾਬਰ ਸਾਂ, ਨਾ ਤਾਂ ਹੀ ਖਬਰੇ,
ਮੈਨੂੰ ਰਹੇ ਨੇ ਛਲਦੇ ਪੈਂਡੇ।

ਚੜ੍ਹਿਆ ਚੇਤਰ ਲਗਰਾਂ ਫੁੱਟੀਆਂ

ਚੜ੍ਹਿਆ ਚੇਤਰ ਲਗਰਾਂ ਫੁੱਟੀਆਂ, ਪਰ ਨਾ ਹਾਸੇ ਫੁੱਟੇ
ਮਨ ਦੀ ਰੁੱਤ ਨੂੰ ਤਨ ਦੇ ਸੋਕੇ. ਅੱਖ ਨੂੰ ਕਾਸੇ ਫੁੱਟੇ
ਭੁੱਖੀ ਰੂਹ ਦੀ ਕੁੱਖੋਂ ਵਹਿਸੀ, ਭੁੱਖੇ ਪਿਆਸੇ ਫੁੱਟੇ
ਤਾਹੀਓਂ ਸਾਡੇ ਵਹਿੜੇ ਫੁੱਟੇ, ਜੇ ਅਕਵਾਸੇ ਫੁੱਟੇ
ਚੜ੍ਹਿਆ ਚੇਤਰ...

ਚੜ੍ਹਿਆ ਚੇਤਰ ਲਗਰਾਂ ਫੁੱਟੀਆਂ, ਆਸਾਂ ਹਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ
ਸ਼ਾਲਾ ! ਛੇਤੀ ਰੰਗ ਲਿਆਵਣ, ਪੀੜਾਂ ਜਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ
ਚੰਗੀ ਜੂਨੇ ਉੱਠਣ ਸੱਭੇ, ਸੱਧਰਾਂ ਮਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ
ਸੋਚਾਂ ਦੇ ਗਲ ਘੁੱਟ ਨਾ ਦੇਵਣ, ਅਕਲਾਂ ਡਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ
ਚੜ੍ਹਿਆ ਚੇਤਰ...

ਚੜ੍ਹਿਆ ਚੇਤਰ ਲਗਰਾਂ ਫੁੱਟੀਆਂ, ਰੁੱਖਾਂ ਬਾਣੇ ਬਦਲੇ
ਰੁੱਤ ਬਦਲਦੀ ਵੇਖੀ ਤੇ ਸਭ, ਲੋਕ ਸਿਆਣੇ ਬਦਲੇ
ਸਾਡਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਧੋਖਾ, ਆਪਣੇ ਭਾਣੇ ਬਦਲੇ
ਕੁਝ ਬਦਲ ਨਈਂ ਹੋਣਾ ਜੇ ਨਾ, ਪੇਟੇ ਤਾਣੇ ਬਦਲੇ
ਚੜ੍ਹਿਆ ਚੇਤਰ ...

ਬੜੀ ਲੰਮੀ ਕਹਾਣੀ ਏ

ਜੇ ਅੱਖਾਂ ਨੀਵੀਆਂ ਨੇ ਸੀਸਿਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਹਿ ਕੇ
ਤੇ ਕੰਧਾਂ ਨੂੰ ਸੁਨਾਈ ਏ, ਬੜੀ ਲੰਮੀ ਕਹਾਣੀ ਏ
ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਕਿ ਪਲਕਾਂ ਮੁੱਢ ਜੰਮੀ ਲੂਣੀਆਂ ਬਰਫਾਂ ਦੀ
ਜਿਹੜੀ ਤਹਿ ਪੁਰਾਣੀ ਏ, ਬੜੀ ਲੰਮੀ ਕਹਾਣੀ ਏ

ਗੁਲਾਮਾਂ ਦੇ ਗੁਲਾਮਾਂ ਦੀ ਗੁਲਾਮੀ ਕਰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ
ਵਫ਼ਾ ਦੀ ਰੀਤ ਚਲੀ ਸੀ, ਜਵਾਨੀ ਬੀਤ ਚਲੀ ਸੀ
ਕਿਸੇ ਜੁਗਨੂੰ ਨੇ ਦਸਿਆ ਏ ਹਨੇਰਾ ਨਾਲ ਨਈਂ ਜੰਮਿਆ,
ਤੇਰੇ ਪੁਰਖਾਂ ਦਾ ਹਾਣੀ ਏ, ਬੜੀ ਲੰਮੀ ਕਹਾਣੀ ਏ

ਇਹ ਸਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਬਚਾਵਣ ਲਈ ਜੇ ਸਾਵੇ, ਲਾਲ,
ਕਾਲੇ ਝੰਡਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਹਿੰਦੇ ਨੇ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਯਾਰ ਕਹਿੰਦੇ ਨੇ,
ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਮਝਦੇ ਕਿਉਂ ਨਈਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਖੂਨ ਪਾਣੀ ਤੇ
ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾਣੀ ਏ, ਬੜੀ ਲੰਮੀ ਕਹਾਣੀ ਏ

ਮੈਂ ਅਕਸਰ ਸੋਚਦਾਂ ਰਹਿਨਾਂ ਖੁਦਾ ਤਸਲੀਮ ਕੀਤਾ ਏ,
ਖੁਦਾ ਤਸਲੀਮ ਨਈਂ ਕਰਦਾ, ਜ਼ਮਾ ਤਕਸੀਮ ਨਈਂ ਕਰਦਾ,
ਫਿਰ ਆਪੇ ਸੋਚ ਲੈਂਦਾਂ ਹਾਂ ਖੁਦਾਵਾਂ ਦੇ ਖੁਦਾਵਾਂ ਤੋਂ
ਖੁਦਾ ਨੇ ਮਾਰ ਖਾਣੀ ਏ, ਬੜੀ ਲੰਮੀ ਕਹਾਣੀ ਏ

ਕਦੀਂ ਤੂੰ ਸੋਚਿਆ ਕਿਉਂ ਨਈਂ ਜੇ ਹੋਰਾਂ ਵਾਂਗ 'ਸਾਬਿਰ' ਵੀ
ਤੇਰੇ ਕੁੰਨ ਕੁੰਨ ਤੇ ਕੰਨ ਧਰਦਾ ਜ਼ਬਰ ਨੂੰ ਜੇਰ ਨਾ ਕਰਦਾ,
ਇਹ ਮੇਰਾ ਮੌਅਜ਼ਜ਼ਾ ਏ ਕਿ ਤੇਰੇ ਆਦਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ
ਮੈਂ ਕੋਈ ਰਮਜ਼ ਜਾਣੀ ਏ, ਬੜੀ ਲੰਮੀ ਕਹਾਣੀ ਏ

ਅੰਨ੍ਹਾ

ਅੰਨ੍ਹਾ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ
ਜਿਹਨੂੰ ਦਿਸਦਾ ਨਾ ਹੋਵੇ
ਅੰਨ੍ਹਾ ਉਹ ਹੁੰਦਾ ਏ
ਜਿਹੜਾ ਵੇਹਦਾ ਨਾ ਹੋਵੇ